

A Fővárosi Ítéltábla dr. Alberti György (fél címe 1) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, a Zafir Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Zafir János ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve(I.rendű alperes címe) I. rendű, a Zafir Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Zafir János ügyvéd) által képviselt II.rendű alperes neve(II.rendű alperes címe) II. rendű, a Zafir Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Zafir János ügyvéd) által képviselt III.rendű alperes neve(III.rendű alperes címe) III. rendű alperesek ellen házastársi vagyontársaság megosztása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. június 24. napján meghozott 35.P.24.847/2012/64. számú ítélete ellen a felperes részéről 65. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 napon belül 317.500 (Háromszáztizenhétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a 648.800 (Hatszáznegyvennyolcezer-nyolcszáz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes és az I. rendű alperes 1989. február 25. napján kötött házasságot, melynek felbontására 2010. október 19. napján került sor. Életközösségük ezt megelőzően 2009. szeptember 12. napján szakadt meg, a felperes szeptember 13-án önként költözött el az utolsó közös lakóhelyen lévő, ... szám alatti, az I. rendű alperes kizárólagos tulajdonát képező családi házból. Az ingatlant az I. rendű alperes 1984-ben adásvétel útján szerezte, arra a II. és a III. rendű alperes – az I. rendű alperes szülei – javára 2010. február 18. napján holtig tartó haszonélvezeti jog került bejegyzésre az ingatlan-nyilvántartásba egy korábbi, 1983-ban kelt okirat alapján.

A perbeli ingatlant 1989 előtt a II. és a III. rendű alperes használta életvitelszerűen, azt a felperes és az I. rendű alperes az életközösségük kezdetén berendezett állapotban kapták az alperesi szülőtől. A házastársi életközösség fennállta alatt, és azt megelőzően az I. rendű alperesnek a II. rendű alperes motorkerékpárokat ajándékozott, továbbá a II. rendű alperes külföldről hét darab varrógépet vásárolt olyan megfontolásból, hogy varroda létesítésével a felperes hozzájáruljon a családi bevételekhez, azonban ezt a vállalkozást a felek nem valósították meg.

A házassági életközösség ideje alatt ún. lemezgarázst hozott létre a felperes és az I. rendű alperes az ingatlanon, valamint az addigi füves borítást viacolor burkolatra cserélték, mely utóbbi beruházás anyag-költségét a II. rendű alperes finanszírozta. A lemezgarázs 1.000.000 forinttal, a viacolor burkolat 812.000 forinttal emelte az ingatlan 2009-es értékét. További beruházás volt az ingatlanon lévő felépítményen, hogy 2003-ban napfénytető került kialakításra, elektromos kaput szereltek be, az emeleten egy szoba kialakítása, parketta csiszolás történt, az évek során tisztasági festést, a nyílászárók mázolását is végezték. Ezek a beruházások a 2009-es értékmeghatározásánál figyelembe vehető értékemelkedést nem jelentettek.

A felperes és az I. rendű alperes a házasságuk megkötésekor ajándékba kapták a II. és a III. rendű alperestől az ingóeltárban 13-tól 17. sorszám alatti, 19. sorszám alatti, a 25., 35., 38., 41., 47., 90., 105., 117., 120., 125., 127-től 136-ig, valamint a 138-tól 144. sorszámig terjedő ingóságokat.

Az életközösség megszakadásakor a felperes és az I. rendű alperes közös tulajdonát képezte egy Bosch mosogatógép, melynek értéke 30.000 forint, egy Bosch hűtőgép 50.000 forint, egy mikrohullámú sütő, amelynek értéke a megszakadásakor 5.000 forint, robotgépek és kenyérsütő, melynek értéke 7.000 forint, egy fagyasztószekrény 20.000 forint, Tupperware edények 31.000 forint értékben, Panasonic 80 cm-es televízió, megszakadás kori értéke 50.000 forint, Panasonic DVD lejátszó, megszakadás kori értéke 5.000 forint, Panasonic videó magnó, megszakadás kori értéke 2.000 forint, farsangi jelmezek 20.000 forint, lila ruhás nő gobelin kép, megszakadás kori érték 30.000 forint, fenyő cipős szekrény, megszakadás kori érték 25.000 forint, Thomson TV 40.000 forint, DVD felvevő és lejátszó 15.000 forint, motorcsónak Suzuki motorral 300.000 forint, Saylor motorcsónak 5L motorral 90.000 forint, fehér műanyag csónak 40.000 forint, műanyag kerti bútorok 10.000 forint, ... forgalmi rendszámú Toyota Corolla a hozzátartozó tetőcsomagtartóval, 3 darab kerékpártartóval, hátsó fejtámlákkal és gumiszőnyeggel 1.500.000 forint, valamint Mitsubishi L300 típusú személygépkocsi 50.000 forint értékben. Az életközösség megszakadásakor a közszerzeményű vagyontárgyak közül a felperes magával vitte a ... forgalmi rendszámú 1.500.000 forint értékű Toyota Corolla személygépjárművet, míg annak tartozékai, a kerékpártartó, a hátsó fejtámla, gumiszőnyeg az alperes birtokában maradtak.

A felek utolsó közös lakásában nagy értékű Herendi, Zsolnai, Szász Endre porcelán készletek, evőeszközök, koloniál és más stílusú, részben olasz bútorok, cseresznyefa intarziás komódok és tükör, kristályvázák, Rosenthal virágos lámpa, különféle nappelők, kis szobrok találhatóak, melyeket a II. és III. rendű alperes elköltözésükkor az ingatlanban hagyott.

A felperes a módosított kereseti kérelmében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a perrel érintett szám alatti ingatlan a 11/100 tulajdoni illetőségét ingatlannyilvántartáson kívül ráépítés és házastársi közös vagyon jogcímen megszerezte. Kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest 2009 szeptemberétől havi 30.000 forint többlethasználati díj, valamint 3.000.000 forint lakáshasználati jog ellenértékének a megfizetésére, tekintettel arra, hogy az alperesek erőszakos, fenyegető magatartása miatt kellett elhagynia a perbeli ingatlant. Kérte a Toyota Corolla személygépkocsi tulajdonába adását, az ingóeltárban szereplő 42- 46. tétel alatti varrógépek különvagyonába sorolását, az I. rendű alperesnek azok kiadására kötelezését, a további ingóságoknak az I. rendű alperesi tulajdonba adását, és a volt házastársa ingóérték-kiegyenlítés megfizetésére kötelezését.

Az alperesek ellenkérelmükben a felperesi kereset elutasítását kérték. A tulajdoni igénnyel kapcsolatban előadták, hogy a felperes által hivatkozott munkálatok jellege, valamint az a tény, hogy azokat a II-III. rendű alperes finanszírozta, és, hogy az ingatlan az I. rendű alperes különvagyonát, kizárólagos tulajdonát képezi, a felperes keresetét teljes egészében alaptalanná teszi, a per során pedig nem bizonyította, hogy bármilyen jogcímen illetőséget szerzett volna az ingatlanban. Előadták, hogy a felperes önként, a visszatérés szándéka nélkül hagyta el az ingatlant,

ezért sem használati díjra, sem lakáshasználati jog ellenértékére nem tarthat igényt. A lakásban fellelhető valamennyi ingóságról azt állították, hogy az a II. és a III. rendű alperes tulajdonát képezi, függetlenül attól, hogy a beköltözésük óta a felperes és az I. rendű alperes háztartásában található.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében a felperes tulajdonába adta a birtokában is lévő a ... forgalmi rendszámú Toyota Corolla személygépkocsit 1.500.000 forint értékben, valamint a hozzátartozó Toyota tetőcsomagtartót, 3 darab kerékpártartót, Toyota hátsó fejtámlákat és gumiszőnyeget, mely ingóságok 15 napon belül történő felperesi birtokba adására kötelezte az I. rendű alperest.

Az I. rendű alperes tulajdonába adta a Mitsubishi L300 típusú személygépkocsit 50.000 forintos értékben, továbbá a Bosch mosogatógépet és hűtőgépet, mikrohullámú sütőt, robotgépet, kenyérsütőt, fagyasztószelekrényt, Tupperware edényeket, Panasonic 80 cm-es TV-t, Panasonic DVD lejátszót és videomagnót, farsangi jelmezeket, lila ruhás nőt ábrázoló gobelin képet, Thomson TV-t, DVD felvevőt és lejátszót, motorcsónakot Suzuki motorral, Saylor motorcsónakot, fehér műanyag csónakot és műanyag kerti bútort, mindösszesen 760.000 forint értékben.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 305.000 forintot. A felperes keresetét ezt meghaladóan elutasította, és a túlnyomó részbeni pervesztességére tekintettel a felperest az I. rendű alperes részére 500.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte 15 nap alatt.

A felperest korábban képviselő pártfogó ügyvédi munkadíj megállapíthatósága végett, rögzítette, hogy a felperes 2%-ban lett pernyertes, továbbá olyan rendelkezést hozott, hogy az állam visel 882.000 forint eljárási illetéket, valamint 240.825 forint meg nem térülő költséget. Az I. rendű alperest 18.000 forint eljárási illeték, és a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalának járó további 4.915 forint megfizetésére kötelezte.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (későbbiekben: Pp.) 206. § (1) bekezdése, valamint a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (későbbiekben: Csjt.) 27. § (1) bekezdése értelmében elenyésző mértékben találta alaposnak a felperes keresetét. A lemezgarázs vonatkozásában azt állapította meg, hogy a beruházást teljes egészében a II. rendű alperes finanszírozta. Hivatkozott arra is, hogy a viacolor burkolat és a garázs 2009-es értéken 1.300.000 forinttal növelte az ingatlan forgalmi értékét, ebből eredően 650.000 forint erejéig alapos a felperesi igény, melynek elszámolásával kötelezte az I. rendű alperest a 305.000 forint megfizetésére. A peradatok összességének a mérlegelésével arra az álláspontra helyezkedett a lefolytatott – főként – tanúbizonyítás eredményeként, hogy a felperes nem tudta megfelelően igazolni azt az általa hivatkozott és az alperesek által vitatott tényállítást, hogy az I. rendű alperes kizárólagos tulajdonát képező ingatlanból az alperesek felróható, agresszív magatartása miatt költözött el. Rögzítette azt is a Csjt. 31/C. § (1) bekezdésére utalással, miszerint kétségtelen, hogy a társadalmi érintkezés szabályait tekintve nem elfogadott, hogy valakivel kiabálnak, nem megfelelő hangnemben beszélnek, azonban ez önmagában nem lehet oka az ingatlan elhagyásának, ennek következtében a lakáshasználati jog ellenértéke iránti felperesi igény nem lehet alapos, miért is ezen felperesi keresetet elutasította. A felperes használati díj iránti igényét is elutasította, figyelemmel arra, hogy az ingatlanban nem szerzett tulajdoni illetőséget. Az ingatlan helyiségeire lebontva rögzítette az azokban található ingóságokat, melyeknek összes értékét 14.000.887 forintban határozta meg. A 42-től 46. sorszámgig leltározott varrógépek tekintetében megállapította, hogy nem alapos a felperes különvagyoni hivatkozása, mivel ezek a tételek jelentős értéket képviselnek és az I. rendű alperes szüleitől kapott ajándékként I. rendű alperesi különvagyonként vehetőek figyelembe.

Az egyéb ingóságokkal kapcsolatban is valamennyi peradat mérlegelésével, a PK 281. számú állásfoglalásban foglalt kritériumokra hivatkozással túlnyomó részben alaptalannak találta a felperesi kereseti kérelemben foglaltakat. Nem fogadta el ugyanakkor azt az alperesi érdemi védekezést sem, hogy a perrel érintett ingatlanban évtizedek óta fellelhető egyéb nagyobb értékű

ingóságok a II. és a III. rendű alperes tulajdonát képezik, melyet összességében életszerűtlennek vélt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melynek részbeni megváltoztatását oly módon kérte, hogy a másodfokú bíróság keresetének adjon helyt. Nem vitatta a tulajdonjog megállapítására és a használati díjra vonatkozó kereseti kérelme elutasítását.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem a jogszabályoknak megfelelően járt el, a vonatkozó törvényi rendelkezéseket tévesen értelmezte, nem tett eleget maradéktalanul az indokolási kötelezettségének, és számos bizonyítási indítványát alapos indok nélkül mellőzte. Fenntartotta a lemezgarázzsal kapcsolatos keresetét, és arra hivatkozott, hogy a peradatokkal ellentétes az az elsőfokú megállapítás, hogy a lemezgarázs a II-III. rendű alperesek jövedelméből került finanszírozásra, annál is inkább, mert 1989-től a II. rendű alperes nyugdíjas volt.

Fenntartotta a lakáshasználati jog ellenértéke iránti 3.000.000 forintos igényét. E vonatkozásban sérelmezte, hogy már az életközösségük megszakadása után került sor a II. és a III. rendű alperes javára a haszonélvezeti jog bejegyzésére 2010. februári földhivatali határozat alapján, melyet a bíróságnak mindenképpen figyelmen kívül kell hagynia. Azzal érvelt, hogy a peradatokból kétségmentesen megállapítható, hogy az utolsó közös lakás elhagyására kényszerítették, és fenyegették az alperesek, ezért jogosult az általa hivatkozott jogcímen az ellentételezésre. Fellebbezésében különösnek találta, hogy a saját édesanyja úgy nyilatkozott tanúvallomásában, miszerint nem hallotta tőle, hogy erőszak hatására költözött el az ingatlanból, nem emlékszik semmire, majd pedig azt állította, hogy sem veszekedés, sem pedig erőszak nem volt az elköltözésénél. Kiemelte ugyanakkor a gyermeke tanúvallomását mely – álláspontja szerint – igazolja, hogy a lakásban zárcsere történt, ami önmagában egyfajta agressziót valósít meg, hiszen azt követően nem tudta használni a lakást. Az sem felel meg a valóságnak, hogy a visszatérés szándéka nélkül távozott volna el, hiszen az ingóságait otthagytá az ingatlanban.

Vitatta a 42-től 46-ig terjedő sorszámú varrógépek tekintetében a PK 281. számú állásfoglalásban foglaltakra történő elsőfokú bírói hivatkozást. Kiemelte, hogy ezek ajándéktárgy jellege, valamint az, hogy munkaeszközként az ő személyes használatára szolgáltak, megfelelően igazolja különvagyoni hivatkozásait. Változatlanul számos, így az 1-től 15-ig, a 18-tól 28-ig, 33-tól 41-ig, a 49-es, az 52-től 63-ig, a 72-től 96-ig, a 105-ös, a 118-tól 121-ig, 126-tól 127-ig és a 135-től 146-ig terjedő sorszámú ingóságnak a házastársi közös vagyonba tartozását állította, mivel a Csjt. 28. § (2) bekezdése alapján eltelt 15 év, ezért azok közös vagyoni mivolta megállapítható. Értéküket 10.191.000 forintban határozta meg, melynek fele ugyancsak őt illeti meg. Hangsúlyozta, hogy elfogadja a Toyota személygépkocsi kizárólagos tulajdonába kerülését, azon felül viszont megilleti még további 3.524.500 forint, melynek a 2009. október 1. napjától számított törvényes kamatára is igényt tartott.

Kérte kizárólagos tulajdonába adni a 42-től 46-ig terjedő sorszámú varrógépeket, így a Siruba öt fonalas Interlock ipari varrógépet, a Pfaff Mauser Special Interlockot, a Kansai Special öt fonalas fedőzőt, 2 darab Brother ipari gyors-varrógépet, és a háztartási varrógépet. Ezekre az I. rendű alperesnek a természetbeni kiadásra való kötelezését is indítványozta, továbbá kérte a másodfokú eljárásban felmerülő, az őt képviselő ügyvéd munkadíjának a megfizetésére ugyancsak az I. rendű alperes kötelezését. Hivatkozott arra is, hogy korábban személyes költségmentességben részesült.

Az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérték, megismételve az elsőfokú eljárás során előadott érdemi védekezésüket.

Összességében a vagyonmérleget illetően az volt az álláspontjuk, hogy részletekbe menő bizonyítás esetén a felperesnek lenne fizetnivalója az I. rendű alperes felé, azonban számukra az elsőfokú bíróság ítélete megfelelő, azt fellebbezéssel nem is támadták. Megjegyezték, hogy téves az elsőfokú bíróság indokolása a porcelántárgyakra, és az egyéb, az alperesi szülők által az ingatlanban hagyott

értékekre nézve, melyek kétségtelenül nem képezhetik a felperes és az I. rendű alperes vagyonszösségének részét. Vitatták azok I. rendű alperesi különvagyoni mivoltát, az elsőfokú bíróságnak az életszerűtlenségre hivatkozását is. Előadták, hogy a szintén jelentősebb értéket képviselő Zepter edény-készletet a felperes magával vitte, holott az is elszámolást nyert az I. rendű alperes tulajdonába adott vagyontárgyként, mely ismét csak azt igazolja, hogy a felperesnek kellene az I. rendű alperes részére értékkiegyenlítést fizetni. Perköltséget igényeltek a felperestől a másodfokú eljárásban is.

A felperes fellebbezése alaptalan.

Mindenek előtt rögzíti az ítéletábla, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének – fellebbezés hiányában – jogerőre emelkedett rendelkezése volt a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján a felperesnek a ... szám alatti ingatlan tulajdonjogának a részbeni megállapítása és a használati díj iránti igényének elutasítása iránti elsőfokú döntés. A másodfokú bíróság ezt meghaladóan a Pp. 253 § (1) bekezdése szerint érdemben bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét.

Az elsőfokú bíróság a vagyoni jogi perekben szokásos és a felperesi perbe vitt igény elbírálásához szükséges bizonyítást az eljárási szabályok betartásával teljeskörűen lefolytatta. A tényállást helyesen állapította meg és a rendelkezésre álló adatokból az általa helyesen felhívott jogszabályi helyek alapján helytálló jogi következtetésre is jutott, ezért érdemi döntésének a fellebbezés szerinti megváltoztatására részben sem volt alapos indok.

A jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása a feleket terheli a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján. A Pp. 141. § (2) bekezdésében rögzített általános szabály szerint a feleknek olyan időben kell nyilatkozataikat megtenni, illetőleg bizonyítékaikat előterjeszteni, ami az eljárást elősegítő pervitelnek megfelel. Az sem kétséges, hogy a Pp. 163. § (2) bekezdése szerint a bíróság a felek egyező előadása szerint valóban fogadhat el tényeket, ha azok tekintetében kételye nem merül fel.

Ezen eljárási szabályok keretei között tájékoztatta az elsőfokú bíróság a feleket a Pp. 3 § (3) bekezdése alapján a bizonyítási teherről, a bizonyítatlanság jogkövetkezményeiről a 2013. október 9. napján kelt 17. számú végzésben az ingóvagyon-leltár egyeztetését követően – a per álláshoz képest teljes körűen, kellően egyediesített formában – míg a 26. számú jegyzőkönyv ún. halasztó végzésében a perbeli ingatlannal kapcsolatos beruházásokra nézve.

A felperesi fellebbezés korlátait is tekintve a másodfokú bíróságnak arról kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelési tevékenysége során az okszerűség követelményeit miként tartotta szem előtt a peres felek közös illetőleg különvagyoni hivatkozásainak vizsgálata során.

A felperesnek a perbeli ingatlannal kapcsolatos kérelmére a fél által indítványozott szakértői bizonyítást lefolytatta, melynek eredményeként nem tévedett, amikor az aggálymentes szakértői vélemény alapulvételel számolt el. Helyesen utalt ugyanis az elsőfokú bíróság a 12. számú jegyzőkönyvbe foglalt felperesi személyes előadás alapján arra, hogy a Pp. 163. § (2) bekezdése szerint bizonyított, hogy a perbeli ... szám alatti ingatlan hátsókerti részén lévő viacolor burkolat anyagköltségét a II. rendű alperes finanszírozta, ezért a lemezgarázs és a térburkolat kapcsán nem volt lehetőség a szakértő által anyagköltséggel együtt kalkulált 1.812.000 forint maradéktalan elszámolására – ahogyan azt a fellebbezésében a felperes kéri. Éppúgy nem tévedett, amikor ... tanúnak a lemezgarázs tervezőjének elfogulatlan tanúvallomása alapján (48. jegyzőkönyv 2. oldal)

megállapította, hogy az azzal kapcsolatos anyagköltséget is a II. rendű alperes viselte. Tehát a beruházások anyagköltségének alperesi különvagyoni mivolta a Csjt. 28. § -a szerint a perben megfelelően igazolt. Összességében pedig nem tévedett, amikor ezen a jogcímen megtérítési igény fizetésére kötelezte a felperes részére az I. rendű alperest, mivel arra vonható következtetés a peradatokból, hogy a garázs és a térburkolat kivitelezése minimális mértékben ugyan, de a házastársi közös vagyon terhére is történt. ... igazságügyi szakértő az 53. szám alatt csatolt kiegészítő véleményében 1.000.000 forintban határozta meg a lemezgarázsnak, míg 812.000 forintban a térburkolatnak a perbeli ingatlan 2009-es, tehát az életközösség megszakadáskori értékére gyakorolt hatását, míg a 2015. március 23. napján tartott tárgyaláson arról nyilatkozott, hogy az anyag költség 70%-ra, míg az építési költség 30%-ra tehető. Mindebből pedig az következik, hogy alapos az az alperesi fellebbezési ellenkérelemben foglalt észrevétel, hogy az I. rendű alperes terjeszthetett volna elő fellebbezést, mert az 1.300.000 forint elszámolása a felperesre kedvező. (1.812.000 forint 70%-a 1.268.400 forint) Ugyanakkor a felperes és az I. rendű alperes házastársi közös vagyonába sorolható munkadíj, avagy vállalkozási díj 543.600 forintot tesz ki, de az elsőfokú bíróság az anyagköltséget számolta el közös vagyonként, mely érdemi rendelkezés a Pp. 233. § (1) bekezdése szerinti I. rendű alperesi fellebbezés hiányában nem módosítható.

A Csjt. 27. § (1) bekezdésében foglalt, a házastársi közös szerzés törvényi vélelmével szemben nem kétséges, hogy mind az ingatlan, mind az ingóságok körében a különvagyoni hivatkozást előterjesztő I. rendű alperesnek kellett megfelelően igazolnia az általa előadottakat, míg a felperesnek ugyanez volt a kötelezettsége a perben az öt darab varrógépet illetően.

A feleknek a Pp. 163. § (2) bekezdése szerinti egyező közös előadása volt az eljárás során, hogy az általuk tervezett varroda beindítására végül is nem került sor, ettől az elhatározástól a család elállt. Ezért is minden alapot nélkülöz a felperesnek az a fellebbezési hivatkozása, hogy ezek a munkavégzésének az eszközei, miért is indokolt a különvagyonába adás, mely vagyontárgyak nem a felek életközösségének a kezdetén kerültek a felperes és az I. rendű alperes háztartásába, hanem azokat később vásárolta külföldön a II. rendű alperes. Ezzel a pontosítással sem alapos a felperes jogorvoslati kérelme, mivel a részére történő ajándékozás ténye nem nyert bizonyítást, a varrógépek értéke pedig nem „szokásos” mértékű, a felperes által összeállított mérleg szerint is jelentős, 680.000 forint, melyekkel kapcsolatban okkal helyezkedett az elsőfokú bíróság a porcelángyűjtemény jogi megítélésével azonos álláspontra. Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság, amikor azzal érvelt, hogy a varrógépekre a felperes a különvagyoni hivatkozását nem tudta kétségmentesen igazolni.

Fellebbezésként is fenntartotta a felperes a további 3.524.500 forint ingóérték-kiegyenlítés iránti igényét, melyet az általa csatolt ingóvagyonleltárba tartozó valamennyi ingóság, így főként a II. és a III. rendű alperes által a perrel érintett ingatlanban hagyott porcelánok, koloniál és olasz bútorok, más lakásfelszerelési tárgyak és kristályok életközösség megszakadáskori forgalmi értékének figyelembevételével kalkulált.

A Csjt. 28. § (2) bekezdésében foglalt szabály szerint a felperes arra hivatkozott, hogy az a különvagyonhoz tartozó tárgy, amely a mindennapi közös életvitelt szolgáló, valamint a szokásos mértékű berendezési és felszerelési tárgy helyébe lép, 15 évi házassági együttélés után közös vagyonná válik.

Ezzel a felperesi hivatkozással szemben az elsőfokú bíróság okkal helyezkedett az általa helyesen felhívott PK 281. állásfoglalás lényege szerint arra, hogy a szülő, avagy más rokon által adott jelentősebb értékű ajándékot rendszerint az ő gyermeke, avagy rokona részére juttatott

szolgáltatásnak kell tekinteni. A másodfokú bíróság e vonatkozásban maradéktalanul osztja az elsőfokú bíróság érvelését a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint is, melynek szükségtelen megismétlése nélkül a fellebbezésben felhozottakra az alábbiakat emeli ki.

Az irányadó bírói gyakorlat következetes annak megítélésében, hogy mi minősül szokásos mértékű ajándéknak, illetőleg vagyontárgynak, mely kérdést az adott peres felek jövedelmi és a vagyoni viszonyainak tükrében kell vizsgálni. A peradatok nem hagynak kétséget a felől, hogy a felperes a 16 év együttélés során munkaviszonnyal nem rendelkezett, értékelhető jövedelemre nem tett szert. Másrészt arra is nem vitatható peradat szolgál, hogy 2005 körül meg kellett szüntetniük a feleknek az I. rendű alperes sikertelen vállalkozását. A felperes és az I. rendű alperes bevétele elenyésző volt, a négytagú család megélhetését gyakorta a II. és a III. rendű alperes finanszírozta a felek életközösségének a fennállta alatt is. Mindezeknek az adatoknak a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt sérelme nélkül mérlegelte úgy az elsőfokú bíróság, hogy a felperes által is 10.000.000 forintos nagyságrendben a peranyag részévé tett porcelánok, nipppek, kristályok, perzsaszőnyegek, koloniál és olasz bútorok, nem tekinthetők úgymond szokásos mértékű vagyontárgynak, hanem azok a felek életviszonyaihoz képest az életközösségük kezdetén a II. és a III. rendű alperes által juttatott jelentős értékű ajándéknak minősülnek, ezért a házastársi közös vagyona sorolásuk a Csjt. 31. § (5) bekezdésében foglaltak alapján is méltánytalan lenne az I. rendű alperesre nézve. Szintén egyező előadás volt az is, hogy a perrel érintett ingatlan berendezett állapotban volt a felperes és az I. rendű alperes beköltözésekor, a felperes által közös vagyónként feltüntetett vagyontárgyakat a II. és a III. rendű alperes hagyta az ingatlanban.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelemükben sérelmezték az elsőfokú bíróságnak az életszerűtlenségre vonatkozó érvelését az értékes porcelán gyűjteménynek, és az egyéb vagyontárgyak tekintetében, fenntartva azt, hogy azok II. és III. rendű alperes tulajdonát képezik. Nem tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor az alperesi érdemi védekezést összességében életszerűtlennek minősítette ugyanis a II. és a III. rendű alperes értékes vagyontárgyak feletti rendelkezési jogának valamilyen írásos formában történő fenntartása, kifejezése hiányában alappal találta bizonyítottnak azok I. rendű alperesi különvagyona tartozását.

A felperes részéről a Pf. 5. sorszám alatt 2016. április 15-én csatolt, a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 121. § (1) bekezdése szerinti elbirtoklásra történő hivatkozásra a Pp. 234. § (1) bekezdésében foglalt fellebbezési határidőn túli, továbbá a másodfokú eljárásban ez a nyilatkozat meg nem engedett keresetváltoztatásnak minősül, ezért az elbirtoklás érdemi vizsgálatára a perorvoslati eljárásban nincs eljárásjogi lehetőség.

A Fővárosi Ítélet tábla a lakáshasználati jog ellenértékével kapcsolatban a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint osztja az elsőfokú bíróságnak a mindenben helyes indokait. Erre nézve kiemeli, hogy a felperesnek 2009. szeptember 13-ára, az elköltözésének a napjára kellett volna megfelelően igazolnia, hogy az I. rendű alperes által alkalmazott kényszer és fenyegetés hatására költözött el az utolsó közös lakóhelyen lévő lakásból. Önmagában az a hivatkozás, hogy egy hónappal később, 2009 októberében, amikor a gyermekeit meglátogatta, milyen beszélgetése volt a II. és III. rendű alperessel, nem szolgálhat megfelelő bizonyítékként a lakáshasználati jog ellenértéke iránti igény jogalapjának a megfelelő bizonyítására. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az elköltözés időpontjára nem igazolt a felperes olyan felróható, fenyegető és az I. rendű alperes oldaláról megnyilvánuló agresszív magatartást, mely a kérelmének történő helyt adást eredményezne. A további hivatkozásokat pedig, – így az általa csatolt DVD-nek a peranyag részévé tételét – okkal mellőzte az elsőfokú bíróság, hiszen az nem az elköltözésnél, hanem az azt követő 1 hónap múlva lezajlott eseményeknek a felvétele, mely a felperesi kérelem eldöntése szempontjából

irreleváns. Mindenképpen megjegyzést érdemel továbbá a Csjt. 31/A, B, C és D. §-ai értelmében, hogy a lakáshasználati jog ellenértékének a megfizetésére kötelezett személy ebben az ügyben az I. rendű alperes, a felperes volt házastársa lehetett volna. A felperes részéről a II. és III. rendű alperessel kapcsolatban hivatkozott agresszív magatartás bizonyítottsága esetén sem eredményezhetne az I. rendű alperes terhére fizetési kötelezettséget. Az I. rendű alperes 2009 októberében, a felperes által sérelmezett napon nem tartózkodott az ingatlanban, ezért is alaptalan a felperesnek a lakáshasználati jog ellenértéke körében benyújtott jogorvoslati kérelme.

A másodfokú bíróság a fentiek alapján a felperes fellebbezését alaptalannak találta, az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253 § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A perköltségeket tekintve a felperes a házastársi közös ingóvagyon megosztása kapcsán 3.524.500 forintot, a lakáshasználati jog ellenértékét tekintve 3.000.000 forintot, a varrógépek különvagyonába adására 680.000 forintot, míg a lemezgarázs és a térburkolattal kapcsolatos megtérítési igényre 906.000 forintos fellebbezési kérelmet jelentett be. Mindezek értelmében a feljegyezett illeték 648.840 forint, melyet a felperes személyes költségmentességére figyelemmel az állam előlegezett és az állam visel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján.

A fellebbezési pertárgyértékhez igazodik a 32/2003 (VIII. 22) IM. rendelet 3 § (5) bekezdése értelmében az I. rendű alperes jogi képviselőjével felmerült 250.000 forint + Áfa ügyvédi munkadíj is, melynek megfizetésére a Pp. 239. §-a alapján a másodfokú eljárásban is irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint pervesztessége okán a felperes köteles.

Budapest, 2016. április 26.

. Lukács Zsuzsanna s. k.
a tanács elnöke

Kepesné dr. Bekő Borbála s. k.
előadó bíró

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s. k.
bíró

A kiadmány hitelül: